

ОРГАН СОЮЗУ
УКРАЇНОК
АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL
PUBLICATION
OF THE UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК II Ч. 4 ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., КВІТЕНЬ, 1945

ЦІНА 15 ЦЕНТИВ

PHILADELPHIA, PA., APRIL 1945 VOL. II No. 4

Подумайте про А. Ч. Хрест при Ювілею

Прийшла весна—пора надій та сподівань у природі. Принесла теж у цьому тяжкому четвертому році війни надії на перемогу, кінець і поворот домів наших близьких, а так дуже стурбованих війною.

Але принесла теж реєстри жертв такі довгі, яких не було ще ні у одному її році. Американські армії ідуть вперед на усіх фронтах, женуть та розгромлюють ворога. Та на жаль іде ця перемога не лиш по трупах ворогів, але й по власних тяжких і кривавих жертвах.

Тому АЧХрест тепер при живих. На його поміч ждуть сотки тисяч ранених та недужих. І ради них кличе він і ззиває так голосно, як ще ніколи досі: Жертвуйте! Поможіть! Дайте гроші! Даруйте кров!

США святкують у цьому році свій Ювілей. Та багато членок нашої організації невеселі у це свято. Сини їх, діти найдорожчі далеко — де пекольною огонь на землі і небі, а кров ріками спливає.

Чи не подуматиб Вам про це, що є такий гідний, гуманний спосіб, яким можна в один час і відсвяткувати річницю організаційної праці і зробити щось для цих найближчих сердець, які нині-завтра можуть знайтися у великій потребі?

Зберіть у Вашому місті кілька десятків — а може удасться Вам й сотку-дві! — охочих дарувати кров на потреби АЧХреста. Спішіть усі разом, виберіть споміж себе таких, що гарно розмовляться на англійській мові, підіть до місцевої Головної Квартири АЧХреста і скажіть, що Ваша українська жіноча організація святкує Ювілей, який Ви хочете пошанувати даром крові для рятунку наших героїв. При цьому просіть, щоб для приміру других помістили про Ва-

Щоб вичерпати залеглий матеріал, побільшуємо це число "Нашого Життя".

шу жертву згадку у місцевій американській пресі.

І продовжайте працю для США у цьому переконанні, що Ювілей Ви гідно відсвяткували!

Важна Громадська Новина

Українсько-Американський Допомоговий Комітет одноголосним рішенням з дня 7. березня ц. р. зівстав прийнятий в члени:

American Council of Voluntary Agencies for Foreign Service

У висліді цього один представник Допомогового Комітету вийде до управи цієї організації, як теж Комітет вишле своїх представників до п'ятих Краєвих Комісій і Комісії для Збігців.

Під організаційним оглядом це великий досяг Українського Допомогового Комітету, бо від цієї хвили він вже має право і можливість через офіційні американські організації працювати на терені Європи, чи деінде, куди доля закинула наших рідних.

Повища американська організація вже зібрала перші відомости про Українців, що найшлися в Бельгії і Франції та помагає їм наразі з власних фондів. І з великою прихильністю та розумінням відноситься до усіх справ звязаних з допомогою нашим братам.

Багато злобних і фальшивих поголосок поширювано між нашим громадянством, щоб перешкодити праці Допомогового Комітету. Повище рішення офіційної американської організації виказало їх безосновність і неправдивість.

Нехай тепер не буде ніякої організації, ніякої одиниці українського роду, яка не стала членом Українського Допомогового Комітету даючи доказ, що у неї є серце та розуміння для потреб наших нещасних жертв війни. Цей заклик у першу чергу звертаємо до усіх відділів США і поодиноких членок.

Шлю Вам сердечний привіт і щирі побажання у вашій цінній праці і радісного та успішного нового року 1945. Сердечно Вас прошу, посилайте мені два примірники журналу "Наше Життя" за що вам буду дуже вдячна і по змозі буду помогати матеріально для підтримки журналу.

Буду старатись розповсюдити цей журнал.

Остаюсь в очікуванні

Анна Ю. М. Козачук
Obera, Missiones, Argentina.

Колись а Нині!

Колись був Великдень: у кімнаті вікна
Чисті, як під сонце джерельна вода.
На ліжку біла постіль, гладка та пахуча,
Воском й милом дише з кожного кута.
Утомилась руки, та на столі паска
Пухка і румяна, як дитячий вік.
Миска з крашанками, барвінок, фіялки...
Коліри — на очі чудодійний лік!
З надвору у хату влітає голос дзвона,
(В П'ятницю здорово відпочав мій друг!)
В церкві піснь велична, радісна, як серце:
Бог воскрес і Правда — кінець мук, наруг.

* * *

А нині? За вікнами брудний кожух диму,
На дні серця камінь: Встав з гробу, чи Вмер?
„На столі листівка“: „Я жива, й ще дехто...
Решта на Півночі, вітер слід затер...“
„Нам добре! Але з Великоднем—щоб вам краще було...“
Печать: Серп і молот, Львов, С. С. С. Р.

Клявдія Олесницька.

ДРУЗІ З ДАЛЕКИХ СТОРІН

До Хвальної Редакції "Нашого Життя":

"Щирий та сердечний привіт усім Вам, членкам США та Вашій дорожчій часописі! Радіємо, що українське жіноцтво так гарно працює для нашого

грядущого покоління у Америці та на славу Україні.

Нехай Всевишній кріпить Вас на здоров'я та обдарить витривалістю у праці"

Дмитро Пилук,

Торонто, Онт., Канада ("Юкрейнієн Філім Студіо оф Канада")

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий Орган Союзу Українок Америки виходить 1 кожного місяця.

Клявдія Олесницька, головна редакторка.

Меланія Миянович, кореспондентка в англійській мові.

Українські статті й дописи посилають до редакції, англійські до кореспондентки.

Оголошення, передплати посилають до Централі, 866 Н. 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата в Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Advertising rates furnished upon application. Business communications, subscriptions, and advertisements are to be sent to the Administration Office, 866 N. 7th St., Philadelphia, 23, Pa.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Без Молоді не Підемо Вперед

Доказом, що організація поступає вперед є те, що вона бере на себе щораз-то тяжчі завдання і має силу їх виконати. Саме у цьому числі „Н. Життя” найдуть читачки звіт з праці Жіночої Федерації Дітройту, яка почалася з гуртка жінок і від дрібної санітарної праці на терені міста, а розрослася у організацію, яка кермує важними ділянками суспільного життя цілого-стейту Мішиген.

Шукаючи початків організації українського жіноцтва у Галичині — ми теж находимо при кінці минулого століття ледви гурток жінок у Львові, який підготовляв товариські забави у мясницях. Чи навіть точніше — робив зимні перекуси на ці забави, бо вже така робота, як винайняти салю, замовити музику, чи розрахувати прихід була годі для жінок затрудня!

Чверть століття пізніше український рух у Галичині обіймав не лиш усе наше мійське і інтелігентське жіноцтво. Він нараховував десятки тисяч суспільних робітниць по селах і сягав у кожную закутинку краю, мимо переїждод польської окупаційної влади. Праця галицьких жіночих організацій розтягалася дослівно на усі ділянки народного життя. Жінки вели освітні, кооперативні і інші курси, вчили селянок модерних способів господарства, закладали станиці народного мистецтва, видавали пресу, літературу, організували дошкільне виховання дітей, вакаційні оселі, поради матерей та осередки здоровля. Жіночий провід вів політичну діяльність, вдержував звязки з міжнародними організаціями та ознакомлював чужі середовища зі справами українського народу. Коли хто сумнівався в доцільність праці та поступ цих жіночих організацій — вистарчило зробити порівняння з діяльністю зперед двох десятків літ, щоб розвіяти увесь сумнів. Праця жіноцтва була видна на кожному кроці і необхідна для народного життя.

Тут у Америці для оцінки наших організацій — жіночих і загальних — прийнялося інше мірило. Це звичайно була збірка гроша на потреби Старого Краю. Яка організація більше збрала — ця була сильніша і більш шанована. Ми тут, на свободі збирали гроші, щоб вони там, під чужим забором за ці гроші щось творили. Ми робили лекшу роботу — їм передавали тяжчу. Про це аж тепер перекоуємося, коли нашішлися у такому положенні, що й ми тут мусимо не лиш збирати, але за зібране творити, будувати. Бо грозить таке, що там, під чужим п'ястком загине кожний прояв вільного українського духа, затреться кожний слід української національної культури. І ми та ці, що після нас прийдуть, будуть мусіти її тут зберігати аж до слушної хвилі, як теж товчи до сумління світа, щоб не замикав очей на неволю наших братів.

Будемо мусіти будувати школи, народні доми, музеї, бібліотеки; перекладати й видавати літературу, плекати українську музику, спів народне мистецтво; шукати нових та успішніших способів, як придержати нашу молодь при культурі її предків. І багато, багато инчих завдань виконати!

Такі будуть завдання на майбутнє кожної українсько-американської організації, а у тому теж організацій нашого жіноцтва. Усі вони до цього часу мали й мають по найбільшій часті товарисько-родинний характер: наші люди люблять сходитися разом на гостини, бенкети, ювілеї, щоб у морі великого міста та чужого середовища стрінити приятелів, краян, кривних, з якими можна розговоритися на рідній мові. Лю-

ЕММА С. ФАКС

Емми Факс було законом, особливо, коли прийшлося розв'язувати якусь організаційні проблеми.

Її книжка "Parliamentary Usage", для організованого жіноцтва була наче студія, з якої вони набирали організаційної терпимости, самоповаги, рівности й єдності. Ця книжка Емми Факс (що вийшла вже четвертим накладом), стала основою організаційної моралі, якої членство навчилося як треба поступати, що можна, а чого не слід робити в організаційнім житті.

Пані Факс була третьою головою Федерації Жіночих Ключів стейту Мишиген. На всенародній конвенції, що мала відбутись з нагоди Золотого Ювілею Федерації Ж. К. Емма Факс мала дістати особливе відзначення за свою книжку й працю, яку вона продовж свого життя поклала для суспільности. Місцеве жіноцтво вжито нею, прямо обожало її особу й якимось в особливий спосіб, з прихильністю признавало її високий авторитет. Загально була знана як "парламентаристка" і сеніорка жіночого руху в Америці.

В Бінгемптон, Н. Й., в 1847 році прийшла на світ Емма Ствелл, якій доля призначила відіграти велику роль в боротьбі за самостійність жінки. По укінченні студій вона поїхала до Шікаго і стала учителювати у 1871 році. З того часу почалася її праця на полі "суфражу" В 1876 році, Емма одружилася й й зажила постійно в Детройті.

Для двох і пів мільона членок зорганізованих у краєвій організації "Федерація Жіночих Ключів Америки" слово

блять засісти разом за гостинний стіл з українськими стравами, послухати дещо поважного, дещо жартівливого — скинути разом трохи гроша на добру ціль та розійтись додів з приємним почуттям.

Та така діяльність на майбутнє вже нам не вистарчить. Щораз частіше чуємо голоси, що це вже не є питання: "скільки грошей дати", але „що і кому з цими грошми зробити!" — насувається сумнів чи навіть тоді, колиб нам, на наші громадянські цілі й інформативну службу дав хто кілька мільонів доларів — чи ми найшлиб між собою людей, які цих грошей не змарнувалиб на непотрібне або маловартісне, а вміли і були здібні зужити їх з повною користю для народної справи.

Виходить, що наше громадянське життя стоїть на місці і не багато поступило за останню десятку, чи дві літ, бо воно не збагачується новою кровю та ідеями. Усе що робиться — це вже було колись і часто вдавалося навіть краще, як тепер, бо ці самі люди колись були молоді, сильні, ентузіастичні, а сьогодні вже вичерпалися та змучилися. Стає ясным, що поліпшити такий стан мож лиш тоді, коли для наших організацій придбається новий членський матеріал — людей молодих, спосібних, енергійних та з новими ідеями.

Та ми мусимо погодитися з цим, що коли молодь прийде у наші організації — вона у них буде шукати чогось инчого, як ми. Як я це вже передше зазначила, діяльність наших організацій має у переважаючій мірі товариський характер. Молодь по товариське життя між нас не прийде, бо покінчивши тут школу та зарібкуючи між Американцями, вона має свій круг приятелів серед людей, з якими виростала. Таким фактом ми не обиджаймося і не кидаймо громи на молодь з цієї причини, що вона не приходить, чи не помагає улажувати нам бенкетів, бінго-партий, чи що инчого.

Молодь прийде, і хоче прийти до нас, щоб між нами навчитися цього, чого не навчиться нікуди инде.

Вона по найбільшій часті знає свій обов'язок супроти народу батьків, бо бачить на кожному кроці, як цими справами переймається молодь инчих національних груп Америки. Але вона шукає цього, щоб у наших організаціях — загальних та жіночих — поширити своє знання про Україну. Вона хоче від нас, або за нашим посередництвом дістати підготівку до цього, щоб мала з чим іти у американське середовище та помагати українській справі.

Як наші організації пічнуть так розуміти своє завдання — вони не тільки притягнуть до себе нашу молодь, але й у себе започаткують врешті справжній організаційний поступ.

Клявдія Олесницька.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ СУА

СУА Членом ФЕДЕРАЦІЇ ЖІНОЧИХ КЛЮБІВ.

Централа СУА дістала телеграфічне повідомлення, що **СУА Українок Америки** прийнятий в члени "Загальної Федерації Жіночих Клубів Америки", з головною квартирою у Вашингтоні.

Це вважаємо великим осягом, бо стати членом цієї великої краєвої організації не є легко. Історія 50-літньої праці Федерації, її великі досяги у кожній ділянці суспільного життя, та авторитет, який собі виробила, дають їй право вимагати багато від організації, які бажають стати її членами.

Для нас Союзянок має воно тим більше велике значіння, бо бачимо, що ці вимоги у нас Федерація найшла, приймаючи нашу організацію своїм членом, що нашу працю оцінили Американки, тоді, як ми самі часто її не доцінюємо. Що більше — нам Українкам отворилися двері до ширшого світа, наш голос почують тепер там, де перше ми не мали ніякого доступу, представниця СУА мати-ме такі самі права як усі.

Цю вістку подаємо нашим відділам і віримо, що ви всі будете нею радіти.

Сестри Союзянки! Це повинно додати нам великої заохоти подвоїти нашу працю, щоб ми ставали щораз то більші числом і сильніші у наших постановах. Програма СУА мусить бути поширена. Ми не можемо, й не сміємо бути вдоволені тим, що нам здавалося до тепер вистарчальне.

Ми самі Союзянки мусимо подбати, щоб наша молодь була в молодечих відділах нашої організації, щоб вона була належно підготована взяти керму СУА у відділах і в Централі СУА. Нам треба освідомити собі, чого нам не доставало в минулому, й як поступати, щоб було краще в майбутньому. Кожна союзянка, чи то членка Головного Відділу, урядничка відділу, чи рядовичка, має покласти свою цеголку до розбудови Союзу Українок Америки, та сповнення завдань, які вже намічені, а які в міру потреби будуть поширювані.

Конвенція СУА і делегатки:

Згідно з постановою статута СУА, конвенція має відбуватися кожних два роки, в місці, де остання конвенція вирішить. З огляду на те, час нашої конвенції мав бути жовтень 1945 року, у Філадельфії. Головна Управа, на річнім засіданні, цю постанову підтвердила додатком, що з нагоди 20 літнього Ювілею СУА, крім конвенції має бути скликаний теж і Український Жіночий Конгрес, в якому взяли участь крім делегаток СУА, також делегатки усіх українських жіночих національних організацій, товариств і сестрицтв Америки й Канади.

Вже всім відомо, що конвенція й конгрес відбудуться аж по знесенні заборони більших зібрань. Коли це станеться, не відомо, але може прийти несподівано. Щоб бути готовими й тоді не грати часу на вибір делегаток і подагодження всіх формальностей отриманих з конвенцією, подається **урядовий розпорядок усім відділам**, щоб вже зачали вибирати делегаток і прислали до централі їхні імена враз із конвенційним фондом, \$10.00 від відділу. Щоб мати на конвенції повні права приписані статутом, відділ мусить мати заплачені: Річну вкладку й організаційний фонд, за 1944 і 1945 роки. Кожний відділ має бути заступлений на цій ювілейній конвенції.

Більш вказівок буде подано в наступнім числі „Нашого Життя”.

Святочні оголошення:

Щоб Великодні побажання були поміщені, треба їх посилати так, щоб вони були вже в централі 21 квітня. Булоб гарно, щоб відділи прислали не тільки свої побажання, але також постаралися зібрати їх у своїх місцевостях від бизнесменів і прихильників „Нашого Життя”.

Ведуть перед:

На Ювілейний Дар СУА вже зложили: Відділ 1 СУА в Нью Йорку, \$106.00; відділ 42 СУА у Філадельфії, \$100.00.

Централа СУА.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

Річна вкладка:

Відділ 1, Нью Йорк, за 1945—10 дол.
Відділ 36, Шикаго, за 1945—10 дол.
Відділ 44, Бостон, Масс., за 1945—10.
Організаційний Фонд:
Відділ 44, Бостон, за 1944-45—10 дол.
Організаційна поїздка:

Відділ 8, Бронкс, Н. Й.—10 дол.
Конвенційний фонд:
Відділ 44, Бостон, Масс.—10 дол.
Пресовий фонд:
Відділ 1, Нью Йорк за 1944—15 дол.
Відділ 1, Нью Йорк за 1945—10 дол.
Відділ 2, Честер, Па.—10 дол.
Відділ 24, Елизабет, Н. Дж.—10 дол.
Відділ 26, Детройт збірка на ювілею п.

Поляг в Африці

САРДЖЕНТ ЙОСИФ ПЛАШОВЕЦЬКИЙ

На фронті в Північній Африці, дня 14 лютого, 1943 року, згинув сарджент панцирної дивізії **Йосиф Плашовецький**.

Він родився в Нью Йорку, 4 лютого, 1918 року, і там покінчив Комерс Гайскул. Брат його Стефан, моряк, є тепер десь на японським фронті. Родичі Йосифа живуть при 47-48 43 стр. у Вудсайд, Л. Ай., Н. Й.

Мати його пані Джені Плашовецька, є перша "Мати Золотої Зірки" Українського Демократичного Клубу, відділу 4 Союзу Українок Америки, в Нью Йорку.

З приводу так великої страсти й терпіння, передаємо пані Плашовецькій сердечні спочування.

У. Д. К., 4 від. С. У. А.

НА НАРОДНИЙ МОТИВ

Гірко мені на чужині,
На чужині гірко жити,
Як той камінь підносили.
В нашім краю сонце гріє,
А в чужині вітер віє.

Вода беріг підмиває,
Мати сина виглядає.
Чи ти сину оженився,
Чи у воді утопився?
Чи найшовся у неволі,
Чи загинув в чистім полі?

А я, мамо, на чужині,
Як зазудя на каїні
Тужу, плачу, виглядаю,
Долю свою проклинаю.

Юстина Шпатура,
Балтімор, Мд.

Між Нашими Родинами

Подружній ювілей в Детройті

З нагоди 25-ліття подружнього життя панства Павла і Марії Прокоповичів рідня та приятелі зготовили ювілятам милу несподіванку у їх домі в дні 18. лютого ц. р.

На чолі з господинями панею С. Чарнецькою та М. Будзяк, гості прибули з готовою гостинною до ювілятів та у веселому настрою усі засіли до святочного стола. Одинокий син ювілятів, який служить при военній маринарці, прислав родичам прегарну китицю рож на їх подружню річницю. Гарним дарунком обдарували теж Ювілятів приванні гості.

Цілий ряд промовців підчеркав прикмети та громадські заслуги Ювілятів. Зокрема пані Катерина Хомяк зложила побажання від 26. відділу СУА, де пані Марія Прокопович через три роки була председателюю і даліше остає у відділі. Є теж радною Федерації Українців стейту Мішіген, та особисто досягає гарних успіхів при кожній збірковій акції. Пан Прокопович через десять літ був председателем 154. відділу Українського Робітничого Союзу.

Під кінець цього сердешного та зворушливого свята пані Хомяк ще раз забрала слово, та пояснила значіння "Нашого Життя" для українського жіноцтва у Америці. Даючи доказ зрозуміння цієї справи приванні зложили 15 дол. на пресовий фонд "Нашого Життя"

Жертви зложили: по 2 дол.: пп. П. і М. Прокопович, Байло, М. Л. Прокопович, Чарнецькі; по 1 дол. пп. Стойко, І. М. Прокопович, П. Демчук, Шалаган, Будзяк, Опшанські і Хомяк.

Як я собі пригадаю
Минулі літа —
Водить мене головонька,
Що не бачу світа.

Літа мої молодії
Перейшли швидко,
Тепер самій тяжко жити
Аж болять серденько.

Ні родини, ні дитини,
Ні рідного брата.
Тута серце розриває —
Це мені заплача!

Марія Передан,
Честер, Па.

М. Прокопович—15 дол.
Відділ 26, Детройт, збірка на святі Лесі Українки,—19 дол.
Відділ 36, Шикаго, Ілл.—25 дол.
Відділ 37, Детройт, збірка—11.75 дол.
Від. 37, Детройт, п. Ю. Шустаревич 5.
Відділ 44, Бостон, Масс.—10 дол.
Анастасія Чапранська—2.50 дол.
Розалія Мандзік—1 дол.
Ювілейний Дар СУА:
Відділ 42 СУА: по 1 дол. Катер. Симкович, Юстина Чабанюк, Ірина Волянська, Анна Букайло. Разом 4 дол.
Відділ 59, Балтімор, 5 дол., по 2 дол. о.

В. Маньовський і Анна Чорній; Олена Пашко 1 дол. Разом 10 дол.

Відділ 24, Елизабет 27 дол.; Відділ 8 Бронкс, збірка 52.25 дол. Відділ 1 Нью Йорк, 41 дол. Розалія Мандзік 1.50 дол.

Передплати:	Нові	Разом
Відділ 2	1	7
Відділ 3	1	42
Відділ 8	2	11
Відділ 21	1	109
Відділ 24	1	20
Відділ 31	3	25
Відділ 59	1	17

Павлина Панамаренко, фін. секр.

Проф. Микола Чубатий

Картини Минувшого України

Наїзд Татар на Східну Європу

В першій половині 13-го століття сталася подія, яка стала гвоздем до трумни староукраїнської київської держави з одного боку, з другого боку остаточно вирішила про її поділ на три нації — українську, московську та білоруську. Цєю подією був напад Татар або Монголів на східну Європу (1237-1240).

Татари походили з глибокої Азії, з так званої Монголії. Ця країна нині є північною провінцією Китаю. В першій половині 13-го століття Монголи — населення напів цивілізоване, що жило тільки з випасу худоби, — організувалося в сильну державу. Племінні князики вибрали з поміж себе головного князя, званого Джінгісханом. При допомозі карної армії Монголи завоювали Китай, цілу середню Азію, Іран та опинилися на границях Європи. В порівнянні з Половцями Татари були куди сильнішою ордою, тому Полівці звернулися до українських князів о поміч.

Українсько-половецька спілка нічого не допомогла, бо в наступних літах Монголи, звані в Європі Татарами, стали завойовувати області староукраїнської держави одну по одній.

Спершу вони завоювали землі московського народу та розгорнули над ним тверде своє панування на повних двіста літ. Московські князі не маючи сили опиратися Татарами, послужно виконували їх волю, на витворення невеличкого характеру московського народу.

В році 1239 наїхали Татари на Лівобережну Україну та її завоювали. В зимі 1240-го року переправилися по замерзлим Дніпрі, добули Київ та залягли Західну Україну, яку спалили а головні міста зруйнували. З України рушили Татари через полудневу Польщу аж до границь Німеччини, але там вже натрапили на більший опір, тому завернули через Угорщину та повернули в степи східної Європи. Провідник Батий заложив в Сараю над Волгою столицю своєї татарської держави і звідси став панувати над підбитими краями. Над Лівобережною Україною, яка тоді в більшій частині була вилюднена, панували Татари безпосередньо при допомозі своїх намісників боскаків. Коли Татари навіть полишили місцевих князів при владі то виставляли їм письмо зване ярликом, казали їм збирати данину та у всім слухати хана.

Над Західною Україною Татари не панували безпосередньо, тільки жадали, щоб узнати свою зверхність та казали платити собі невелику данину. Це мало вплив на витворення двох типів характерів-українського та московського народу.

Москалі перебуваючи двіста літ під Татарами витворили у себе невеличку вдачу, улеглу всякій диктатурі, Українці навпаки стараються шукати помочи до боротьби з Татарами у пануючих західній Європі, цю боротьбу вони дійсно вперто вели. Це витворило в українського народу свбодолюбну вдачу. Боротьба з Татарами наблизила український нарід до культури західної Європи, підчас коли Москалі почали ставати народом щораз більше подібним до Татар, народом напів азійським.

Західно-Українська Держава

Напад Татар на Україну остаточно повалив зовсім староукраїнську київську державу, сам Київ зруйнований Татарами став маленьким містечком без ніякого значіння. Місце Києва заняв Галич над Дністром, а по нім Львів.

Галичина та Волинь були за часів Ярослава Мудрого дві області київської держави. В Галичині по смерті князя Ярослава усадовилася родина князя Ростислава, внука Ярослава Мудрого. Ростиславичі княжили по поодиноких частинах Галичини — в Перемишлі, Тербовлі та в Звенигороді. Найславнішим князем з тої родини був князь Ярослав Осмомислом званий за свій розум. Столицею зєдиненої під його рукою Галичини стало місто Галич над Дністром. Галицька держава завоювала області нинішньої Румунії аж до гирла Дунаю, де Ярослав Осмомисл оснував Новий Галич над Дунаєм, нині називаний Галацом.

На Володимирі сині Ярослава Осмомисла вимерла родина галицьких Ростиславичів а Галичину обєднав князь сусідньої Волині Роман в одну могутню, західно-українську державу (1198).

Волинський князь Роман став основником нової родини Романовичів, що продовж 150 літ княжила в цій новій українській державі аж до її упадку (1340). Межі її сягали від Прип'яті та пінських болот на півночі, по гирло Дунаю на полудні, від ріки Вислоки на заході аж по Дніпро на сході. В Києві сидів теж намісник князя Романа. З виїмком Чер-

нигівщини на Лівобережній Україні всі тоді заселені землі українського народу найшлися в руках могутнього володаря Романа.

Столицею цієї нової української держави був Галич, що тоді був найбільшим містом східної Європи, більшим ніж тогочасний Лондон чи Париж. Князь Роман завів в державі лад та порядок твердою рукою, тому був нелюблений західно-українським ланством-боярами, натомість любили його міщани та селяни, бо не давав можним боярам кривдити бідного народу. Тому його називали самодержавцем.

Роман, володар Західної України, мав живі звязки зі західно-європейськими державами, чим впустив в Україну могутню струю впливів культури заходу. Нещастям для України стала передчасна смерть того талановитого володаря; згинув він в силі віку в часі виправи на Польщу, полишаючи вдову та двох малих синків Данила та Василька (1205).

Смерть князя володаря розпутала всі руйницькі сили довкола твору енергійного Романа. По перше голову підняли бояри та свою злість стали зганяти на вдові та на дітях. Рівночасно Мадяри та Поляки наїхали на Україну та поділили поміж себе Галичину. Вдова Романа з дітьми ледви утрималася на клаптику Волині.

Однак скоро підріс князь Данило, розпочав важку боротьбу за спадщину по своїм батькові та по кільканацяти літах завзятої боротьби потрапив на ново зібрати батьківщину в свої руки. Саме тоді, коли князь Данило покінчив важку боротьбу за відбудову батьківської держави, напали Татари та в страшний спосіб зруйнували цю квітучу українську державу (1240).

Князь Данило не пішов слідами других князів східної Європи. Він не помирився з пануванням варвар, але ціле своє життя шукав помочи на заході, щоби розправитися з варварами. Для оборони своєї держави будував замки, закладав нові міста. Тоді то заложив він Холм за Бугом, та Львів — названий в честь сина Данила Льва — Львовом (около 1250). Щоби дістати поміч від папи, тодішнього голови західних христ'ян, князь Данило на ново поєднав Україну з папським престолом, за що папа надав князеві титул короля та прислав йому королівську ко-

рону. Знищити татар Данило таки не потрапив, полишаючи це завдання своему наслідникові-князеві Львові.

Князь Лев ще більше скріпив батьківську державу. Він перший раз в історії прилучив на протяз 30 літ до своєї держави Карпатську Україну та поширив знов межі України на білоруські землі. Його внуки, Андрій та Лев II, вели енергійну боротьбу з Татарами; таки і згнули серед боротьби, не лишаючи синів. За оборону західної цивілізації папа назвав їх "оборонним шанцем христ'янства". На трон покликали сина їх сестри Болеслава Юрія, сина мазовицького князя Тройдена. Цей князь — по матери Українець, по батькові Поляк, не міг дійти порозуміння з українським боярством, яке його отруїло (1340).

Це був фатальний крок для України, бо він довів до упадку західно-українську державу. На Україну наїхали Мадяри та Поляки; волинські бояри покликали на престіл зукраїнщеного князя литовського роду Любарта. Це не вратувало української самостійності. Поляки захопили Львів і Галичину перейшла під спільне польсько-мадярське панування, щоби 1387 року на постійно увійти в склад Польщі на 400 літ. Україна остаточно втратила самостійність; український нарід дістався під чуже володіння Поляків та Литовців.

Старо-українська культура ра-тує українську націю

Біля п'яти соток літ існувала перша українська держава повалена дикими племенами, що надтягали з Азії. Українська земля стала добучею сусідів, однак українська культура ще довго була пануючою над цілою східною Європою. Вплив старо-української культури сягав далеко поза межі України на землі Московщини, Новгороду Великого, Білоруси, Литви а навіть Румунії. Українська культура тих часів стояла так високо, що мимо втрати самостійності, Україна культурно домінувала над другими сусідними народами.

(Далі буде)

Страшно впасти у кайдани,
Умірять в неволі,
А ще гірше — спати, спати,
І спати на волі.

(Шевченко)

Якби з ким сісти, хліба зісти,
Промовить слово, то воноб,
Хоч і якнебудь, на цім світі,
А всеб таки якось жилось.

(Шевченко)

Why I Belong To The S. U. A.

Perhaps my membership in the Soyuz Ukrainok Ameryky is due to my early childhood environment and teachings, long before I was even aware of the fact that such an organization existed. I, like many other young ladies in this country, was born of true Ukrainian parents. Ukrainians who loved their country and realized its pathetic plight. Ukrainians, who after coming to the United States and were given a chance to exercise various freedoms, eagerly joined clubs, gave willingly of their time — and even money, so that Ukrainians could gain recognition in this great melting pot of the world. Ukrainians who became good Americans just by virtue of the fact that they knew and appreciated the value of freedom and the many opportunities that this country had to offer. Ukrainians who did much toward building up this country, rather than destroying it.

Yes, I was reared in this pattern of love, and it is no wonder that upon reaching womanhood, I felt I, too, would like to become a part of the S. U. A.

I realize the history of Ukraine is perhaps one of the most interesting of any of the countries in Europe. There is a great deal I must learn about it. There is also a great deal I can teach others about it — to keep its history alive, and I know that the S. U. A. can help me do both. I realize, too, that our parents have done well, considering the time they've been in this country, toward building Ukrainian churches, Ukrainian organizations, social clubs, etc., but I also realize that we cannot rest on their laurels, but must better these if possible, and in addition, build new projects which we feel would benefit our children. Here again, I know the best way to accomplish these feats is through the medium of S. U. A.

Now a word about Ukrainian culture. There can be no doubt in anyone's mind that Ukrainian poetry and Ukrainian musical achievements include some of the finest that the world has ever heard — or perhaps not heard. The S.U.A. does its utmost to familiarize others with our culture, and as a member, I can do my share.

I have given above the probable cause for my interest in the S. U. A., and I have also touched on a few of the purposes of the S.U.A., but I feel that I should further state that:

I belong to the S. U. A. so that I can convene with other young Ukrainian women, and with them enjoy common social and beneficial activities, —

I belong to the S.U.A. to work for the betterment of Ukrainians, both here and abroad —

I belong to the S.U.A. to help spread the Ukrainian cause and the Ukrainian language and culture, so that people won't persist in asking me, "Well, aren't you really Russian?" —

I belong to the S.U.A. to suggest ways and means, and also carry them out, of earning the funds so necessary to undertake almost any project —

I belong to the S.U.A. because I am proud that I am American of Ukrainian descent and because the S.U.A. is proud of the fact that it is an American-Ukrainian organization.

Amelia Sywulak Bochey.

CONNECTICUT YOUTH AIDS UKRAINIAN WAR RELIEF

Notable by their large representation, was the youth of Connecticut, appearing at the Mass Meeting called by the United Ukrainian American Organizations of Conn., on Sunday, March 25 and attended by 110 delegates of all church and lay organizations of that State. The meeting, called to propose concrete plans to aid the work of the National American Ukrainian War Relief Committee, was conducted by Mr. D. Cherniawski, with Miss Kurdyna acting as secretary and featured an address by Dr. W. Gallan of Philadelphia.

It was unanimously voted to launch drives for the collection of clothing and funds in every Connecticut city, sending the funds to the Committee in Philadelphia, and the parcels of clothing to the designated depots in New York, meanwhile registering these contributions with the Connecticut State War Relief organization.

GIFT TO PRESS FUND

Letters received from Mrs. Maria Sena and Mrs. Mary L. Tear, inform us that the annual Christmas Party of the Lesia Ukrainka Chapter No. 37 of Detroit, Mich., held at the home of Dr. and Mrs. A. T. Kibzey, was originally planned as a Dutch Treat affair and featured a grab-bag. The hostess, assisted by Mrs. Tear and Mrs. Styslowsky, provided a fine turkey dinner, for which she refused to accept money for the expense incurred. At Mrs. Styslowsky's suggestion, the money, which amounted to \$11.75 and which was increased at the next meeting, by Mrs. J. Shustakevich's donation of \$5.00, was turned over to the Press Fund of "Our Life." Thank you, Chapter No. 37, for your donation of \$16.75 to our Press Fund.

The representatives of Ukrainian youth at this rally pledged their whole-hearted support in this War Relief Drive.

COUNT YOUR BLESSINGS

Recently a young lady of Ukrainian descent started a heated discussion on the pages of the Ukrainian daily, "Svoboda," on the subject of an alleged rift widening between Ukrainian parents and their American-born children. Believing that conditions prevailing in her home and in the home of one or two of her acquaintances indicated the general conditions under which all American childhood of Ukrainian and other foreign nationalities were growing up, the young lady begged for a solution of the problem. At the same time she deplored the fact that they were being deprived of a happy childhood, sans education, sans proper healthy diets and sans love. Her list of grievances against Ukrainian parents in general included their failure to grasp new ideas or new trends in child psychology and training, in hygiene, in social contacts, their failure to acknowledge the fact that every child, as an individual, is entitled to the inalienable right to the pursuit of his or her own happiness and finally, she charged her parents with the failure to establish a common ground for the discussion of these problems.

However much one feels genuinely sorry for this young girl who has been denied, inadvertently or not, the right to the full, rich and exciting life of the aver-

age Ukrainian American girl, one cannot help feeling grateful to her for the opportunity to count one's own blessings. One, for being daughters of that group of Ukrainian mothers who foresaw these possible problems and set up organizations like the S. U. A. to minimize or obliterate these problems. That these mothers have succeeded, can be attested by the articles on these pages, one written by a young member of the S. U. A., and another by a member of a dancing club. The latter young lady sent a similar letter to the editor of the Baltimore Sun, which prompted him to write an editorial praising the work of this club, concluding it with: "The Ukrainian ballet was possible because those Baltimoreans of Ukrainian stock loved the colorful, traditional dances started training their children in the intricacies of the KOLOMEYKA and the COSSACHOK from the time the "kids" could walk. Here's hoping that the interest is far from dying out."

To the new generation of mothers, the complaints mentioned above should only serve to make them ask themselves: "Will my children one day complain about my training of them? Am I doing as much as I could for my children or for future children? Are we?"

Mildred Milanowicz.

Sheptitsky Memorial Concert In New York

Culminating a two-day observance of solemnities honoring the memory of Metropolitan Andrew, Count Sheptitsky, the Basilian Fathers of New York City sponsored a Memorial Concert on Sunday, March 25, at Webster Hall.

The program included singing by the well-disciplined choir of St. George's Church, under the capable direction of Prof. Theodore Onufryk. In the three appearances of the choir, their selections included compositions by Mr. M. Hayvoronsky, whose Cant of St. George, heard for the first time in N. Y. was warmly received; the Koshetz-arranged composition, "Prejde Seen" and "Uzhe lit zo dvisti." Their moving interpretation of Bortniansky's "Vosklyknite Hospodevi," won well-deserved and prolonged applause.

Mrs. Olga Pavlova, young soprano and member of the Soyuz Ukrainok, made her N. Y. concert bow, singing Sichynski's "My soul grieved", Gounoud's "Ave Maria" with lyrics by her father, the late Rev. M. Bozik and concluded with Hayvoronsky's "Duma." Possessed of a charming personality and a pleasing, well-cultivated voice, Mrs. Pavlova sang in the same charming manner which won her wide popularity in her Boston and Canadian radio appearances.

The rare appearance of Donna Grescoe talented young Ukr. violinist from Canada, afforded

the appreciative audience a brief audition of future performances this pupil of the famous Piastro will give one day. For her altogether too brief appearance, in which she played Vienaski's "Romance" and Schubert's "Ave Maria," left the audience clamoring for more.

Mr. Michael Holynsky, well-known Ukrainian operatic tenor, sang compositions by Sichynsky, Hayvoronsky and Baltarovich and introduced a modern composition by A. Rudnitski, set to Shevchenko's poem: "No Sadder Lot Than Bondage" (Ne Maye Hirshe Yak v Nevoli).

Both Miss Pavlova and Mr. Holynsky were provided with inspired accompaniment by Miss Olga Dmytriw, of Jersey City.

The program included two addresses, the first by Mr. Bohdan Katamay of Philadelphia, who dwelt on the irreparable loss sustained by the Ukrainian people through the death of Metropolitan Sheptitsky. Mr. George Baranick addressed the audience in English, exhorting the younger generation of Ukrainians here to respect the memory of the late Metropolitan in the only proper manner: to carry on his life-long work for the freedom of Ukraine.

Savela Stechyshyn

Origin Of The Ukrainian Easter Egg

Translated by Mildred Milanowicz

Mildred Milanowicz

With the arrival of Lent, Ukrainians everywhere are making preparations for Easter as for something great and important. Most notable is the preparing during the entire Lenten season of the traditional Easter eggs, or pysanky. These pysanky are closely associated with Easter. Without these pysanky it seems that Easter would not have its full meaning. It has become a ritual necessity of our culture, which has its origin in the far distant past of the Ukrainian people.

We gaze with delighted astonishment at these beautifully-decorated pysanky and marvel at the intricate designs. Where did they come from, what do they mean?

The pysanka has a very ancient history. Proof of this is found in the many archeological excavations in Ukraine, where these decorated eggs have been found that date from the Stone Age, thus exploding the common belief that Easter eggs were primarily a product of pre-Christian era. Our early Ukrainian ancestors, like all other peoples, were pagans who worshipped the sun as a great life-giving force. Winter to these pagans was considered a punishment. For this reason, it was with impatience that they awaited the arrival of spring, as a great time of rejoicing, for which preparations were made long beforehand. Our ancestors greeted spring with various songs and games, which still remain in our folk-culture in the form of our Easter "hayeevki." The egg, which stands for rebirth, or new life, is closely associated with this Festival of Spring and with the general awakening and rebirth of nature. This spring brings people joy, new hope for a better life, new desires, health and wealth. The sun helps the whole world to refresh itself at this time and to bloom anew. For this reason people in ancient times depicted all their hopes, expectations and joys on the egg, as a symbol of that recurrent rebirth, since the egg best exemplifies the globe of earth, which, like the egg, will soon free itself of the hard shell of winter and will bring new life, or spring, to the earth.

This is more or less the explanation of the origin of the pysanka. Naturally, with the advent of Christianity into Ukraine the pysanka took on a new significance. From that time, its significance is closely associated with the Resurrection of Christ. The people even originated legends and folk-tales about the origins

of these pysanky. In some sections it is believed that the Holy Mother was the first to decorate a pysanka to present to Pontius Pilate, as ransom for the Son of God. In other sections the story is told that the three Marys came to the grave of Christ and brought these Easter eggs to bribe the guards to let them into the Tomb. From that time on, everyone began to color these Easter eggs. In every story the pysanka emerges as an attractive object, and quite worthy enough to ransom Jesus from his martyrdom. Such is the great importance attached to the pysanka.

The pysanka is also associated with many folk-customs and beliefs. For example, on Easter, in honor of the Resurrection, people exchange these Easter eggs, wishing each other health and happiness. The pysanka, like a talisman, is believed to have within it some secret power which can banish evil and bring good. When a girl wishes a young man to court her, she gives him a pysanka. If the love is mutual, the young man accepts it. If not, he returns it, for he fears the spell the girl could have cast over the pysanka. In most localities, it is the custom to present a pysanka to the priest on Easter, or to exchange with him. A pysanka received from a priest is supposed to possess special powers, because it safeguards a home from sickness, fire and from similar catastrophes. In some sections, a pysanka is cast into graves during burials. All this evidences how deeply-rooted is the faith of the people in the power of these pysanky and what importance is prescribed to them. In short, the pysanka bestows happiness, good, love, beauty and peace and finally, it is considered a link between this world and the next.

Ukrainian ethnographers, after extensive study of their national folk-art, state, that the pysanka is the only extant example of our ancient art of ornamentation in its true and original form. Designs used currently on Easter eggs have not undergone any important changes, but have been preserved in the same form in which it was originated hundreds of years ago. This may be explained by the fact that all our ancestral customs were considered by the people as important to the necessities of life, therefore, all its meanings have survived without any basic changes. So today, the pysanka seems to unfold our whole past before us. This is mainly true of the pysanky from mountain sections, where the natural barriers kept foreign influences at a minimum.

Easter egg designs may be divided into two principal groups, namely, the geometrical and the floral. The geometric design is

the oldest. It is made up of various separate symbols, which together create an attractive decorative pattern. One symbol, the broken cross, known familiarly as the swastika, appears in many designs and is one of the oldest symbols not only in the history of the pysanka, but in the art history of the numerous peoples of the earth. It is known everywhere as a symbol of happiness and good luck. Two swastikas together form a rosette or star. This star is the most widely used symbol in both egg and cross-stitch designs. Next we find the tri-corner (tri-kutnik), which seldom appears alone, but is invariably incorporated into the entire design. This tri-corner always symbolizes some trio, as heaven-earth-hell, or, man-woman-child, and so on. This same tri-corner is found in cross-stitch designs.

Another popular symbol is the fir-tree, which symbolizes eternal youth and glowing health. Centrally, the fir-tree is shown in conjunction with a star, rosette or sun. Using these symbols, the decorator of the pysanka conveys the message that the coming spring will bring health, youth, and general refreshing. Good-luck symbols are horse-shoes, and oak leaves. Rakes, windmills, scythes, foretell prosperity. Horses and stags or deers insure wealth.

In general, it can be stated that every mark, or symbol, on the egg has its own meaning. These symbols are interwoven and together create the whole design. Thus the creation of this design makes the pysanka a true work of art.

In some sections of Ukraine, a floral design has developed, both in egg designs and in cross-stitch designs. This is true in sections of northern Galicia, in the Sokal district and in some parts of Western Ukraine. In these designs, one can recognize flower-pots, carnations, violets, forget-me-nots, strawberries and raspberries.

There are two principal methods of decorating Easter eggs, that is, the waxing-dyeing method, or batik method, and the scratch method. The latter method is the oldest but less known. It is simply done by dyeing the egg some dark brown color, then scraping off the design with a pen-knife or a needle.

The batik method is more complicated and will be explained in detail in the next issue of "Our Life."

To Ukrainians, the pysanka holds a great importance, both in religion and in art. For this reason, this lovely custom of decorating pysanky should not be permitted to die out. Every Ukrainian family should dutifully continue this pretty custom, train-

Dancing Club Revived

Following is an article sent to "Our Life" by Miss Genevieve Prymak, of Baltimore, Md., who hopes that it may set an example and encourage other dancing clubs to reorganize their groups and continue the work which was started by Mr. Avramenko.

The activities of the Baltimore Ukrainians are no longer to be restricted to this area — a vigorous campaign is being undertaken to introduce to Americans and to re-introduce to Ukrainians everywhere, the endeavors of the Baltimore Ukrainians to promote our culture.

Our purpose at this time is to advise of the rebirth of the Ukrainian Dancing Club of Baltimore. As is the case with most mixed clubs, many members have been taken into the service and our dancing club has been seriously handicapped for this reason.

However, Sunday afternoon, March 4, the fragments of the group were woven together at a meeting held at St. Michael's Catholic Church, 524 S. Wolfe St., Baltimore, Md. Mr. Albert Stysley presided, Stan Emche, our 21 year old veteran of the Army, was elected Acting Secretary to carry out the duties of Joe Dmytriw who is serving overseas with the Army, Ann Poliszuk, Treasurer, and Genevieve Prymak was elected Publicity Secretary.

The main purpose of the Club, to repeat, is to promote the culture of Ukraine, enrich, and keep alive the beauty of our folk dances. We need "new blood" to build up the organization to the stage of prestige it held before the war. About fifteen new members, ages ranging from six to thirty, have already joined and through publicity we hope to get more.

Albert Stysley is our capable and talented leader. Dancing rehearsals are to be held weekly and within a few months we anticipate being able to exhibit our dancing publicly for the honor and glory of the Ukraine.

It will require patience and much practice to teach these dances to our new members — we have set our goal and want to let you know of our activities in the hopes that other dancing groups will be encouraged to do likewise.

You mothers and fathers, if your daughters and sons have migrated to Baltimore to work — write to them and tell them of our club — we are anxious to teach them, and they will enjoy association with the Ukrainians here.

Information can be secured from the Publicity Secretary — Genevieve Prymak, 2944 Hudson St., Baltimore, Md. So far, two sisters from Shamokin, Pa., have already joined us — we want to expand our membership — you can help.

Genevieve Prymak.

**BUY UNITED STATES
WAR SAVINGS STAMPS
AND BONDS**

ing children from early childhood in this art and in the meanings of its designs. This is our national obligation as Ukrainians.

БІЛЯ ХАТИ І КУХНІ

Щадім значки на Свята!

Великдень за місяць, і видавалося, що це спорий шмат часу. Але не тоді, коли ми цей Великдень хотіли хоч у часті святкувати, так як за старих, добрих, передвоєнних часів! Бо тоді требаб нам вже сьогодні починати ошаджувати червоні значки, тому, що великодний стіл таки не обійдеться без мяса і ковбаси.

Через великий піст їмо багато риби та мучних страв. Але час від часу для смаку і здоровля треба подати на стіл щось м'ясного.

Смачну, а ошадну на червоні значки страву мож зробити з печінки (дуже здорова їда, і лікарі кажуть їсти її хоч раз у тижні!) а другу з вареної шинки і кукурузи.

Печінка на горячо, або зимно

Один фунт волової печінки (коштує ледви чотири червоні значки), покраєної на тонкі пластинки. Потовчи чотири лаврові листки, кілька зеренець звичайного і ріжкато перцю, одну четвертину ложки цукру, пів ложочки соли і одну четвертину ложочки "натмег". Дати це все коріння до одної і чверть шклянки буліону, вложити печінку, та усе в грубій ринці на легкому вогні дві мінуті поварити. Вихолодити та у росолі вставити у холодильню через ніч. Другої днини росіл відцідити, а печінку змолоти на машинці, вживаючи найдрібнішого ножа. Додати пів ложочки соли, дві ложки дрібно посіченої цибулі, п'ять ложок топленого товщу з бейкона або маргарини, одну ложку муштарди і добре вбитих два жовтки.

Усе разом вимішати на гладку пасту, вложити в натовщену ринку та при температурі 350 степенів печи 20 хвилин. Подавати гаряче з яриною, або зимне, також у сендвічах.

ЗЕЛЕНА ЯРИНА У ВІДЖИВЛЮВАННІ

Зелена ярина, варена, або сира у виді салати, мусить входити у щоденну поживу, тому що вона є головним джерелом вітамін "А", необхідних для вдержання здоровля. А має ця вітаміна "А" таку прикмету, що тіло збирає її "на запас". Значить — яку велику кількість зеленої ярини ми не зїлиб, то усі вітаміни "А", що були у ярині, наш організм прийме потрохи буде для себе зужитковувати. Противно, як з вітамінами "С", які є у помаранчах, прейпфрутах, цитрині і т. д., бо ці треба кожної днини

достарчати організмови. "На запас" тіло і кров їх не громадять і не переховують.

Чим зеленішої краски ярина — тим у неї більше вітамін. Тому салата так звана "ромейн" і бостонська вартісніша від твердоголової, у якій лиш верхні листки зелені, а середина біла.

Відамінні пропадають у ярині, як вона стоїть довго і вяне. Коли мусимо переховати її день два у холодильню — треба їх зложити у посудину, чи торбину легко, не стискаючи. Полокати швидко, а ніколи не мочити у воді. Коли хочемо, щоб салата селери і т. д. були крихкі, треба ополокавши завинути їх у чисту строчку та поставити на кілька хвилин у холодильню.

Варити зелену ярину треба у малій кількості солоні води, вкидаючи на окріп. Найкраще варити без води, під тисненням пари, коли маємо відповідну для цього посудину. Кожну каплю води з ярини треба зужити в кухні, а не вилити у злив, бо у цей спосіб марнується багато вітамін та відживчих солей, які вода забирає з ярини. Такий яринний вивар мож зужити в зупі, борщі, сосах, чи мішаючи з помідоровим соком пити зимний.

Усі зелені салати треба приправляти у останній хвилині перед поданням на стіл, бо січена, чи краєна зеленина, як стоїть довше — тратить вітаміни. Не вживати багато оливи, ані товстих запрах до салат, бо і тяжко стравні, і причиняють непотрібно ваги.

Добре є посипати ярину перед поданням на стіл січеним кропом, або зеленою петрушкою, це підносить її смак. Головне морква до цього надається.

Нище подаємо, скільки часу треба варити кожну з ярин, вкинувши на киплячу воду, щоб вона не стратила вітамін. Час коротший для молоді ярини — довший, коли дещо старша.

Рід ярини:	мінута:
Шпараги	15 — 20
Зелена фасоля	20 — 30
Фасоля "лайма"	30
Броколі	15 — 25
Брукселька	15 — 20
Капуста пошаткована	5 — 10
Капуста порізана на чвертки	10 — 15
Горох	10 — 20
Шпінак	5 — 10
Скваш	15
Окра	10 — 20

* * *

"Геш" з кукурузи

(ціна приблизно 90 цнт.)

Дві склянки дрібно покраєної шинки (вареної) і склянку

Війна з Жінками

Виллард Воллер, професор соціології (науки про прояви й права суспільного життя) в Барнард Каледж, пише в однім журналі:

Коли наші вояки скінчать битися з Німцями й Японцями, вони мусити-муть вести боротьбу дома з жіноцтвом. Бо наступна війна буде війною полів. Цей спір, що виходить з найстаршого ворогування у світі, часом лише тліє, але ніколи не вигасає. Це не є війна дика, але дуже важна, бо від неї залежить наше майбутнє.

У воєнних роках американське жіноцтво вибілося в індустрії, в політиці, в науці, але вояки мабуть покладуть тому кінець, коли вернуться домів. Американські вояки на різних фронтах заявили, що після війни місце жінки буде вдома. Вони є цього погляду, що жінка не може успішно берегти родинного вогнища, коли працює поза домом.

Кожна війна приносить з собою певні суспільні переміни, але після теперішньої війни, жінки мабуть зведуть гострішу боротьбу за права для себе, тому що вони досягли більшого поступу, як колинебудь досі.

Майбутня боротьба з жінками буде трояка: боротьба за „джаби“, за побільшення потомства і за першенство. Але булоб зле — каже професор Воллер — колиб мужчини цю боротьбу програли. Стародавня сім'я мусить бути відбудована і скріплена, а у ній жінки мусять виховувати дітей, а чоловіки зарібкувати.

Перша боротьба буде за „джаби“. Ветерани, які вернуться з війни, а також мільони воєнних робітників, що стратять працю, шукатимуть зайняття. Кажуть, що після війни буде праця для 60 мільонів людей, але навіть тепер, на верхку продукції воєнної працює лише 54 мільони. Виходить, що після війни праці буде менше і це значить, що перш за все відберуть джаби 18,460,000 жінкам.

Друга боротьба буде за збільшення потомства, бо Америка мусить мати більше дітей, щоб не стати другорядною державою. Приблизні об-

посіченої цибулі смажити на легкім вогні, аж цибуля зжовкне. Смажити на витопленім товщі із шинки. Тоді додати склянку покраєного на тонкі паски зеленого перцю, і на легкім вогні варити, поки ярина не змякне.

Подавати з печеною баранолою і мішаюю салатою.

числення зросту населення на 1970 рік подають, що нацр. Советський Союз буде мати 250 мільонів населення й більше, Індія до 500 мільонів, а Америка лиш біля 160 мільонів, отже не легко буде їй зберегти свою позицію великої нації.

Статистика виказує, що в Америці жінки з вищою освітою менше дбають про потомство. Наприклад, на 100 відданих жінок так званої „аристократії“, 69 не мають дітей, 31 мають усього 70 дітей, тоді як правильно для пропорції ці жінки повинні-б мати 300 дітей.

Воєнна ситуація дала жінкам змогу добитись більшої незалежності, яку вони схотілиб продовжати й після війни, переносючи її з індустріальних чи інших позицій на домашній терен. Це цілком природно викличе третій бій за першенство, про який автор статті говорить.

На його думку чоловіки у цім бою повинні добути певну перемогу, що вийде на користь жінкам і чоловікам.

Л.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ ТОВ. ОЛЬГИ БАСАРАБ

В цілі вшанування 20-літньої річниці смерті Ольги Басаравої заходом Товариства імені Ольги Басараб, відбувся концерт в домі Громади при 23-ій і Браун вулиці.

Церковний Хор місцевої парохії під диригентурою п. О. Нишканича, відспівав дуже гарно відповідні пісні. Рівнож кількоро шкільних дітей взяло участь в деклямаціях. Були також сольові точки.

П. Ю. Штоприн виголосила реферат, в яким заохочувала приввних до народної праці.

Після концерту відбулася гостина.

Підчас гостини різні бесідники забирали слово. При цій нагоді відбулася збірка, що принесла \$89.00. З цієї суми уділено на церковний хрест \$22.00, на Клуб Воєнних Матерей \$22.00, а на будучих Українських Ветеранів \$45.00.

Приввна

Паню Марію Пилох прохаємо подати нам на адресу редакторки "Нашого Життя" свою адресу і місце, звідкіля вона чи її родина приїхала у Америку.

Мені-ж, мій Боже, на землі
Подай любов, сердечний рай,
І більш нічого не давай!
(Шевченко)

Раз добром налите серце
В вік не прохолоне.
(Шевченко)

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ФИЛАДЕЛФІЯ, НА.

Звіт праці 41 від. С. У. А.

Річні збори т-ва У. А. Горожанок, 41 від. С.У.А., відбулися 28. січня 1945. р. Після полагодження звичайних справ гол. О. Штогрин покликала л. А. Дубас до дальшого ведення зборів і вибору уряду.

Зі звітів урядничок показалося, що минулий рік був успішним морально і матеріально. Т-во святкувало 15-річницю свого існування, а також уладило інші імпрези. До каси прийшло повище 500 дол. а роздано на різні цілі 429 дол.

До цієї успішної праці, як зазначила гол. О. Штогрин, причинилася згода між урядничками і кооперація членок. Це ті два головні чинники, на яких спирається життя організації і успіх у виконанні її завдань.

Членки дали признання урядові, а вдоволені з успіху, одобрили цей самий уряд на 1945 рік.

Тому, що з причини злої погоди членки не ходили цього року з колядою, зложили свої жертви на зборах, які, як щороку, передано для Червоного Хреста. Зібрано \$38 дол.

На ювілейний дар для Централі С. У. А. ухвалено з каси \$25.00.

Після зборів членки мали гостину, де також була збірка. Розділено її по \$4.00 на обі радіопроеми, а решту доповнено з каси до \$20.00 передано на Сиротинець.

Дай Боже, щоб наше товариство і на дальше виконувало свої завдання так як тепер.

Членка т-ва У. А. Горожанок.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Відділ 30. С.У.А.

Під проводом пані Катерини Мураль, голови, відділ 30. С.У.А. відбув свої річні збори 28 січня, 1945. Після звітів урядничок вибрано давний уряд на рік 1945, у такому складі: Катерина Мураль, голова; Марія Пачковака, містогорова; Марія Фецашин, рек. секр. Розалія Завінська, фін. секр. Анастасія Коберська, -касієрка; Марія Федик, і Софія Лазука, члени контрольної комісії; Емілія Доброс, і Анна Гавриляк, представниці до злучених Товариств; Софія Лазука, представниця до Народного Дому. Відділ 30. С.У.А. виказав добру діяльність за 1944. рік відбуваючи усі місячні збори, улажуючи підприємства, а

з приходів сілачуючи належності та жертви.

За залеглі вкладки до Централі С.У.А. заплачено \$30.00, на пресовий фонд за 1943 рік \$25.00, на Фонд організаційний \$5.00, на купно бондів \$92. „Ворреліф” \$10.00, шер до Народного Дому \$25.00, на шпиталь \$5.00, до церков на квіти \$5.00, святочні бажання для всіх наших хлопців-воєнків \$7.00. Разом було виплачено \$204.00, а в касі остає на 1945 рік сума \$402.77.

На цім місці складаємо подяку Головній Управі Союзу Українок, що заохотила відділи до праці. Рівнож щира подяка усім членам відділу 30. за це що так щиро працювали зі своїм урядом.

Марія Фецашин,
рек. секретарка.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 1. відділу С.У.А.

Річні збори Жіночої Громади, відділу 1. С.У.А. відбулися 17. січня 1945.

В заступстві недужої голови відділу п. К. Олесницької зборами проводила п. П. Бенцаль. Після звітів уступаючого уряду та широкої дискусії над ними, у якій брали участь майже усі приявні, вибрано новий виділ у такому складі: К. Пелешок—голова, С. Абрагамовська—місто-голова, Е. Кравчук—фін. секретарка, Е. Середницька—рек. секретарка, П. Дерек—касієрка, М. Чарнецька—заступниця касієрки. Контрольна Комісія: П. Бенцаль, К. Дроздик і К. Стречак.

Після вибору уряду обговорювано плян діяльності на біжучий рік, присвячуючи окрему увагу співпраці з Українським Американським Допомоговим Комітетом у Філадельфії, пресовому фондові „Нашого Життя” та ювілейному рокові С.У.А.

На Ювілейний Дар С.У.А. членки 1. відділу зложили 106 дол., у яку то суму входить теж дохід з представлення в Пасейку, Н. Дж. По 15 дол. зложили: К. Олесницька і С. Абрагамовська; по 5 дол.: П. Бенцаль, Пелешок, Колтон, Кмець, Чарнецька; 3 дол.: М. Гопік; по 2 дол.: П. Дерек, К. Дроздик, К. Стречак, Е. Середницька, Е. Кравчук, Ю. Гомліцька, Ю. Фучило, П. Абрагамовська, П. Дембіцька.

Дохід з представлення \$30.00

С. Абрагамовська,
секретарка зборів.

БАЛТІМОР, МД.

Звіт з річної діяльності 59. відділу С.У.А.

Дня 31. грудня 1944. року відбулися річні збори 59. відділу С.У.А.

Голова відділу п. Ю. Маньоська отворила збори молитвою та покликала секретарку Анну Чорній до прочитання протоколу з минулого місяця та фінансового звіту від березня до кінця грудня.

Звіт виказав, що було приходу \$381.57, а розходу \$312.58. Остало в касі \$68.99. З перенесення \$83.84. Разом \$152.83. Бонд \$37.50. Майно 59 від. С.У.А. є \$190.33. Касієрка Анна Левко потвердила те саме.

Дохід наш був з уряджування підприємств і членських вкладок.

Розходи були у нас такі:

До Централі С.У.А. на ріжні цілі вислано \$72.50, на місцеву церкву \$164.83, на Семинар у Філадельфії \$10.00. Подорож делегатки до Стенфорд, Конн. \$15.00. На Український Допомоговий Комітет \$10.00, Ювілейний Дар для Кир Константина - \$25.00, Американський Червоний Хрест \$15.00.

Уряд вибрано через аклямацію цей самий, тільки доповнено вибранням заступниць.

Отже урядниці на 1945 є такі: Юлія Маньоська, голова; Ева Боднар, заст.; Анна Левко, касієрка; Параскевія Поліщук, заступ. Анна Чорній, секретарка; Марія Лучишин, заст.

Рівнож на зборах рішено, щоб як кожного так і цього року, пішли членки на Щедрий Вечір із щедрівкою по хатах. Зібрано щедрівниць, які відтак защедрували \$135.00. Гроші розділено на такі цілі: на місцеву церкву \$103.00, на Український Допомоговий Комітет \$10.00, на прес. Ф. Н. Ж. \$5.00 і по \$5.00 передано через Всч. о. В. Маньоського на Дім Старців, на Сироти і на прес. Фонд Шляху та 2 дол. на „Бюг”, який друкується для наших хлопців, що є у війську.

На цім місці уряд дякує Щедрівницям за труд, а теж жертводавцям, що дуже радо щедрівниць приймали.

Анна Чорній.

ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Річні збори 24. відділу С.У.А.

Дня 31. грудня 1944. року відбулися річні збори нашого відділу, на яких вибрано цейсамий уряд, що у минулому році. Є у ньому Марія Поливчак председателькою, Анна Гнатюк, се-

ПАСЕЙК, Н. ДЖ.

Представлення — „Проклята Доня”

В дні 25. лютого ц. р. членки Жіночої Громади з Нью Йорку, та запрошені артистки поїхали до громади Пасейк, щоб там для українського жіноцтва відіграти штуку „Проклята Доня”, яка від довшого часу іде з успіхом у*поблизьких громадах.

Штука зворушлива та уморальноюча, а дякуючи ролі матері, з великим артизмом граній панєю К. Гупало — кожного разу притягала поважне число глядачів. Дуже добре грали теж пані Стефа Боднар і її сестра Марійка, які хоч роджені у Америці, чудово володіють українською мовою. Панна Меланія Милянвич прегарним співом, а пані Олеся Бражник веселою-грою причинилися до успішного виведення штуки. Згадати теж треба паню Дембіцьку і Дроздик у менших, але добре відіграних ролях.

Фортепяновий провід спочивав у руках панни Олі Дмитрів з Джерзі Ситі, Н. Дж.

Усі учасники вистави грали безінтересовно, жертвуючи дохід на ювілейний дар С.У.А., за що на цьому місці щира їм дяка.

У часі перерви голова С.У.А. п. Лотоцька промовляла до приявного жіноцтва, вияснюючи ціль С.У.А. та його завдання під теперішню хвилину. Загрівала до організування нових відділів так, щоб ніодна жінка українського роду не стояла поза організацією С.У.А.

Між приявними розпродано кількадесят чисел „Нашого Життя” та збирано передплати.

Є теж надія, що в коротці громада Пасейк теж буде могла почванитися новим і діяльним відділом С. У. А.

Приявна

кретаркою, Марія Герета, касієркою, Анна Слободян і Оле-на Яцків, членками контрольної комісії. На цих зборах ухвалено 27 дол. на ювілейний дар С.У.А.

Дня 21. січня уладив відділ „Щедрий Вечір” в Народнім Домі, а з доходу 70 дол. розділено по 10 дол. на такі цілі: „Наше Життя”, Американський Червоний Хрест, Український Допомоговий Комітет, Сироти, на Вищу Школу у Стенфордї, на Дівочу Академію у Факс Чейз, і на радіо-програму проф. М. Чубатого.

Анна Гнатюк, секр.

ШІКАГО, ІЛЛ.

Річні збори 36. відділу С.У.А.

Дня 28. січня ц. р. відбулися в парохіяльній салі збори 36. відділу С.У.А. Розпочала їх п. Ганас молитвою, після чого наступали звіти урядничок та контрольної комісії, яка заявила, що книги відділу знаходяться в порядку.

Виділ на 1945. рік вибрано у такому складі: Пелагія Ганас — предсідателька, Марія Шемердяк — фін. секретарка, Катерина Пирович — рек. секретарка, Анна Гіжовська — касієрка, Анна Побуська і Варвара Кіть — контрольорки.

Після вибору ведено широку дискусію над побільшенням членства, як теж ухвалено 25 дол. на пресовий фонд "Нашого Життя", а 10 дол. на Червоний Хрест.

Голові Централі и. Лотоцькій та гол. урядови многих літ за гарну працю!

Марія Шемердяк, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 42. відділу С.У.А.

Товариство "Дочки України" 42. відділ С.У.А. відбуло річні збори дня 3. грудня 1944. під проводом голови відділу п. Лотоцької. Звіти урядничок виказали, що відділ щедро дарував на всі наші установи, виповнив усі обовязки супроти Централі та зложив на пресовий фонд \$204.50. Має 84 передплатниці "Нашого Життя". На Американський Червоний Хрест дав відділ 45 дол., на Вор Чест 20 дол., на Сиротинець 10 дол. Майно відділу виносить \$1,325.53, з чого у воєнних бондах є 796 дол.

До уряду на 1945. рік вибрано такі членки: П. Панамаренко — голова, П. Малиновська — перша заступниця голови, М. Лабяк — друга заступниця голови, М. Григорєць — фін. секретарка, К. Ярош — рек. секретарка, А. Мишишин — касієрка, П. Дурановська — заступниця касієрки. Контрольна Комісія: М. Ганусей, О. Шефт, А. Бойко. Доглядачки хорих: С. Миць, П. Марич, К. Пилипів. Господиня: О. Журибіда. Допідприємств: А. Бережницька, С. Терлецька, А. Качмарик, О. Гринчишин.

Після зборів відбулася гостина, підчас якої зібрано 28 дол. на Сиротинець.

У часі різдвяних свят членки відділу заколядували \$444.75, які розділено у такий спосіб: на Сиротинець — 100 дол., на Дім Старців — 50 дол., на Дівочу Академію — 50 дол., Клуб Воєнних Матерей — 75 дол., Пресовий Фонд "Нашого Життя" — 75 дол., Каледж у Стемфорді — 50 дол., Червоний Хрест — 10 дол., на церкву при

Юлія М. Шустакевич.

Золотий Ювілей Дітройтської Федерації Жіночих Клубів

Наші посестри Американки в Дітройті святкували Золотий Ювілей своєї організації — Дітройт Федерейшен оф Віменс Клобс — в днях 24, 25, 26 січня, б. р. справді величаво. Приблизно 6,000 місцевих членок згуртованих у Федерації через свої відділи, переступило дороги власної домівки при Секонд Евню і Генкок в тих днях, яку в році 1913 закупив в дарунку для Федерації знаний філантроп Джан Дадж за суму 35,000 дол., а в рік пізніше добудував ще гарну авдіторію за 15,000 дол. Просторі та ясні кімнати цього будинку з багатою обстановкою, стали тлом для історичної події. Під дахом цієї будівлі через пів століття плакали мрії зорганізованого жіноцтва, які скоро ставали дійсністю. Американки прогресивні, підприємливі і тому їхні задуми звичайно бували успішні. А при цьому уже давно вони зрозуміли, що в єдності сила.

Перед п'ядесяти роками в Дітройті існували окремі жіночі клуби, а деякі сягають аж до 1870-тих років. В році 1895. вісім місцевих жіночих клубів злучилися і створили Дітройт Федерейшен оф Віменс Клобс. Ось такі клуби стали членами Федерації: Дітройт Віменс Клоб (один з найстарших), Віменс Гісторікал Клоб, Твентіет Сентюрі Клоб, Дітройт Рівью, Веднесдей Гісторі Клоб, Гипатія, Клію і в кінці Зетема Клоб.

Сім колишніх предсідательок вище згаданих клубів ще живуть, деякі з них активні, тільки одна померла. Цікавий та підний на згадку є цей факт, що одна із тих найстарших голів, 97-літня п-ні Емма Факс,* двайцять літ тому була іменована почесною головою Федерації і з того часу, з пошани до її заслуг, Федерація святкує рік-річно 29 марта її уродини. Емма Факс, це учениця колишніх перших піонерок, що боролись за суфраж у першій половині вісімнадцятого століття, як Єлисавети Стансон, Сузани Б. Ентоні і других. Емма Факс з'явилася в цій Америці з цього, що добивалась горячо рівних прав для жінок. В Дітройті вона працювала невпинно над організацією жіноцтва і сама вона була тією, що довела до оснування Федерації, а опісля поширила її на 23 вулиці — 10 дол., на катедру Неп. Зач. Пр. Діви Марії — 20 дол.

Колядничкам і жертводавцям щира дяка!

Секретарка відділу

цілий стейт Мішіган. Особа п-ні Факс є так шанована у Федерації, що кожні її відвідини в домівці, це велика подія, — а її розмові та словам приписують велику вагу.

• Досягні Федерації.

Певна річ, що п'ядесятьлітнє життя організації повинно виказатись помітною діяльністю, і це у ювілейному святі найважливіше і найцікавіше. Праця, себто діяльність Федерації зачиналась — як то кажуть — із самої долини. Українки звичайно починають свою діяльність від пирогів та голубців, а Американки починали — від мітли. Насамперед зорганізовані жінки звернули увагу на незамітані „елліс“, не вимощені камінням чи цементом улиці. Збіралися на мітинги, вибирали відповідних жінок і висилали їх до управи міста, щоб вона подбала про такі справи. Посадник міста робив великі очі і дуже дивувався та доказував жінкам, що це не личить їм займатись такими річами. Жінки у свою чергу доказували посадникові, що бруд та несанітарність можуть мати лихі наслідки на здоров'я дитвори і місцевого населення. В кінці жіноцтво добилось свого. В подібний спосіб Федерація добилася теж забавових площ для дитвори та публичних купалень у парках. Дальше Федерація постаралась про це, що по школах заведено харчівні, де діти можуть мати за дуже малу оплату добрий та здоровий полуденок. Окремий комітет Федерації постійно наглядав над такими потребами і добивався, щоб заряд міста брав їх під увагу. У цей спосіб безліч різних менших і більших суспільних проєктів перейшло успішно за старанням Федерації. В році 1912. Федерація зістала правно заїнкорпорована і в тому часі почав виходити орган Федерації „Да Клоб Воман“, який у великій мірі причинився до поширення організації на цілий стейт Мішіган і який горячо боронив права жінки.

Часопис цей вдержувався виключно з комерційних оголошень та ще приносив обильні приходи, які Федерація обернала на різні корисні справи. І так Федерація частинно вдержувала „Дітройт Публік Велфер та Діпартамент оф Рекреїшен. Велику матеріальну і моральну піддержку Федерація дає Асоціації Дітройтської Симфонічної Оркестри. Влаштує що року величаву виставу квітів, вдержує різні інституції, як шпиталі для неза-

можних жінок на час злогів, приміщення для покинутих або осиротілих дітей, і т. д. Побіч цього займається такими справами як охороною праці малолітніх, американізацією чужинців та прямо нечислимю скількістю інших. Не даром-же у звязку з ювілейним святом голова Дітройтського „Борд оф Коммерс“ помістив у „Да Клоб Воман“ таке: „П'ядесятьлітня праця Федерації зазначає п'ядесятьлітній прогрес цілої нації, з окрема-ж стейту Мішіган. Замітне це, що дітройтське жіноцтво на цілих десять літ випередило мушин, бо аж в десять літ по оснуванні Федерації чоловіки стямилися, що вони майже не мають суспільних організацій, які дбали б про соціальні уліпшення громадського життя в Дітройті. І аж тоді основано „Борд оф Коммерс“, „Мішіган Манюфактурерс Ассосіейшен“ і „Дітройт Туріст Бюро“. Безперечно, що чоловіки набрали розмаху і охоти через вельми успішну і примірну працю жіноцтва“.

Відкриття Золотого Ювілею.

Безліч кошів з квітами і китицями різної величини наспіли як гратуляційні дарунки для Федерації від всяких американських установ і симпатиків. Окремо на почесному місці стояв великий кіш білих рож на згадку покійного уже фундатора Федерації — Джан Даджа. На ювілейну програму першого дня приготовано відповідну фільмову виставу, яка пригадала многим колишню затьяжну боротьбу жіноцтва за рівноправність. Тему, себто ескіз опрацювала членка Федерації, як теж одна з павів виголосила поему, присвячену змаганням колишнього жіноцтва.

По виставі фільми, яких п'ятьсот визначних гостей засіло до „Історичного Чаю“ як колись, п'ядесять літ тому при відкритті Федерації. При чаю проводила знана Українцям в Дітройті, п-ні Алворд, яка недавно відійшла від організаційних обовязків. Та тепер, з нагоди Золотого Ювілею її запрошено до почесної ролі провідниці. П-ні Алворд наділа цю саму, все-ще прегарну сукню, в яку вона була зодягнена 30 літ тому в часі своєї інавгурації на голову Федерації Клубів. Ще одна незвичайна сукня, зроблена з дорогої білої і чорної, ручно гачкованої плетінки, на яку зужито близько 20 ярдів находилася на салі. Властителькою її була

(Продовження на 16 сторони)

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ДІТРОЙТСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ ЖІНОЧИХ КЛЮБІВ.

(Продовження із сторони 9-ої)

п-ні Алберт Стувард, одна із колишніх голов Федерації. Подібні „історичні” сукні мали ще декілька пань.

На ювілей прибули теж представниці відділів Федерації із різних міст стейту Мішіган, щоб звеличати п'ядесятьліття своєї організації.

В цілому святі пробивалась глибока пошана для піонерок жіночого руху. Молоде теперішнє жіноцтво, на чолі якого стоїть теперішня голова Федерації — п-ні Ангус Мекдоналд, відноситься з великою пошаною до своїх колишніх провідниць. Їм вони завдячують успіхи цілої Федерації. Вони, ці піонерки засіяли в організації здорове зерно, яке видало такі знамениті наслідки. Здорове зерно — це терпимість, пошана одна другої, толеранція і витривалість у праці! Ось тими прикметами Федерація приєднала у свої ряди 18,000 членок згуртованих у 150-ти відділах, які сіткою розкинулись в цілому стейті.

Сотки гратуляційних листів наспіло до Федерації з різних сторін цілого краю, а між ними скромний привіт від Філії Союзу Українок Америки в Дітройті, який вислала до Федерації голова Філії — п-ні М. Сена.

Хоч як щастилось членкам Федерації здобувати успіхи у своїй праці, то всежтаки і вони на початках стрічали чимало перепон. Тепер ці всі минулі інциденти справляють їм не раз „сто потіх”, бо ось що оповідала одна із чартерових членок: В самих початках теперішнього століття, коли наша Федерація ставила перші кроки і щораз-то певніше почала ступати, чоловіків напав жах і вони почали вести сильну пропаганду проти жіночих клубів. І ось одного разу на відчиті на тему — „Розум митла” — (який влаштовано на це, щоб висміяти жіночі клуби) лектор перестерігав присутних, щоб не допустили клубовій жінці звихнути родинне життя, а даліше розгорячившись попав у фурію і таки добре розкричався: „Сором, ганьба матерям, що посилають своїх дочок до Вассар (каледж), поки ще вони не навчилися пекти пая!”... Очевидно — додала ця пані — це був звичайнісенький алярм чоловіка, якому залежало більш на повному жолудку, чим на розвитку суспільної праці.

Велика пропам'ятна книга в чорній оправі, яка в часі ювілею лежала на срібному підносі криє на своїх сторінках історію п'ядесятьлітньої праці,

Чому Неслухняні Діти

Найчастіше діти ростуть неслухняні тому, що родичі вибрали неправильну дорогу, як цього послуху їх навчити. Є такі родичі, які кажуть, що вони належать до „старої школи” і вимагають від дітей послуху без дискусій і аргументів, а лиш на цій засаді, що дитина має слухати старших.

Другий рід родичів називає себе „модерними” і дозволяє дітям верховодити у всему, виховуючи їх без почуття відповідальності за свої вчинки та необхідної карності в житті.

Приучуючи дитини послуху, мусять родичі брати під увагу це, що заборонивши дітям щось робити, вони цю заборону мусять частіше, чим один раз, повторити, тому, що діти забувають такі речі скорше, як старші. Але недозволивши дитині чогось один раз — родичі мусять бути безумовно консеквентні і не „мякнути” другим разом, уступаючи дитині. Бо тоді пам'ять дитини покажеться дуже доброю, і пізніше вона вже буде „торгуватися” зі старшими пам'ятаючи, що попереднього разу виграла.

Розвиваючися дитина проявляє велику активність та широке заінтересування. Це явища зовсім природні, що вона хоче знати це і тамте, торкнутися всего, довідатися і мати безупинну забаву та заняття. Але з другої сторони родичі мають обов'язок берегти здоров'я та життя дитини виховуючи її так,

правдивої праці, практичної праці, яку стрічаємо в кожній ділянці суспільного життя, не тільки в Дітройті але і в цілому стейті.

Сердешну промову в честь піонерок виголосила голова Федерації, закінчуючи кличем до зорганізованого жіноцтва: **Лучімся для перемоги і миру!**

Золотий Ювілей закінчився, а з цим почалася нова доба для організації, яку провідне жіноцтво Федерації стрічає з новою силою, запалом та з вірою в добро і успіх.

Хоч немає в нас, Українок, ніяких зв'язків з Дітройтською Федерацією Жіночих Клубів, то всеж таки хто думає, той признає, що успіх Американки, це успіх кожної жінки, а у цьому і Українки. Тому ми радіємо, що наші посестри Американки такі щасливі, витривалі та за одну половину століття досягнули так багато. Ми їм сердечно гратулюємо і бажаємо, щоб продовжали свою корисну працю до повного століття на добро людства і на славу Америки!

щоб могли бути гордими з неї в поведінці з людьми, а родинний дім мав спокій та нормальну атмосферу, потрібну і дітям і дорослим. Тому, хоч непослух дитини видається природним вислідом її розвою — то приучування до послуху є такимже природним обов'язком родичів супроти неї.

Тоді, коли меншим дітям з огляду на їх коротку у цьому випадку пам'ять треба заборону повторити кілька разів — старших дітей найскорше мож привчити послуху тоді, коли заставимо їх поносити наслідки цього вчинку, яким вони зломали нашу заборону. Коли мати заборонила дитині бавитися на вулиці мячиком, щоб за ним не побігла вона між проїжджаючі авта, а дитина цього не послухала — мати повинна забрати від дитини мяч і більше його у цих обставинах не дати дитині до рук.

Багато родичів любить давати дитині як причину заборони це, що „я так кажу, і маеш цього слухати!” Нема гіршого способу як саме цей, щоб заставити дитину до непослуху.

А коли навіть удасться воно родичам — нерідко при вжитті фізичної кари — то цей рід послуху виховує у дитини сліпу дисципліну, на яку нема місця серед демократичної суспільності. Дитина має вирости у свідомій, добровільній карності, а щоб цього досягнути, родичі мусять дитині спокійно і зрозуміло пояснити, чому забороняють її цього, чи іншого. Коли дитина вилазить з череви́ками на стіл — треба її пояснити, що не вільно її робити цього тому, що на череви́ках заноситься з вулиці нечистоту, а на столі кладеться їду, і вона у цей спосіб занечищена, може спричинити дитині та другим поважну недугу і біль.

Кожну заборону мож дитині у такий спосіб вияснити, виховуючи її на пожаданого і милого товарища дорослих, а не малого диктатора, що руйнує спокій хати і нерви дорослих.

Зло яке ми самі маємо, осуджуємо тим острійше у других.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК

на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH

N.E. Cor. Franklin & Brown

PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі

RECORD RED CROSS CONCERT IN SHAMOKIN

The Ukrainian community of Shamokin, Pa., sponsored a successful and memorable Shevchenko concert on Tuesday, March 20 at the Shamokin High School, for the benefit of the American Red Cross. Extensively advertised in the American press, the concert, planned by a committee headed by Rev. Michael Kuzmak, drew a capacity audience of 1000.

Featured on the program were two young Ukrainian artists, former home-town girls, now furthering their studies in New York City. Miss Mary Polynack, soprano now singing with the N. Y. City Center Opera Co., charmed the audience into thunderous applause and demands for encores with her offering of selections which included arias from Verdi's La Traviata, Handel's L'Allegro oratorio, and songs by two contemporary Ukrainian composers, Homecoming, by Hayvoronsky and Song to a Fiddler, by Ouglitzky.

The other former Shamokin resident, Miss Mildred Leshock, pianist now studying at Columbia University, played selections from the works of Scarlotti, Chopin and Brahms, which were warmly received.

Michael Holynsky, well-known Ukrainian operatic tenor, in his first Shamokin appearance, delighted the audience with his renditions of arias and selections by Baltarovich, Benza, Puccini and Giordano.

Inspired piano accompaniment was provided for both Miss Polynack and Mr. Holynsky, by Miss Olga Dmytriw of Jersey City, whose appearance with top-flight Ukrainian artists in various cities of the East, have been increasing of late.

The local choir, under direction of Mr. A. Drozdiak, sang the National Anthem and two of Shevchenko's poems set to music: „Learn my brothers” and „Glowing Fires.”

Prof. Joseph Simmons, assistant Principal of Coal Township High School, gave a short and enlightening talk on the life and works of Shevchenko.

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUCKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.

PHILADELPHIA 30, PA.

MR. & MRS.

MIKE SYWULAK

CAFE

Beer - Wine - Liquors
HOT PLATTERS

301 West Berks Street
PHILADELPHIA, PA.

REGent 8370